

Gammel-norsk barkning av huder.

Barkning av huder foregår om våren. Hudene henges op etter slakningen om høsten og henger og tørker til ut på våren.

Barkningen foregår på følgende måte:

Man tar huden og legger i vann, helst i rinnende vann i en bekk eller elv, men man kan også legge den i en balje og der må da skiftes vann hver dag. Huden ligger så i vann til man kjenner hårene går lett av. Hårene skrapes så godt av og likedan det kjøtt, som sitter igjen på huden etter slakningen.

Man må samle sammen tørr granbark etter tømmerhugsten. Denne bark bankes små og legges i en dunk og helles vann på. Man får da en brun barkelåg, som man legger huden i. Ny låg må skiftes sjette hver dag. Huden må så ligge i den låg til den har trekket sig helt igjennem.

For å se om huden er ordentlig trukket igjennem av denne låg, kan man skjære i huden. Den skal da være brun helt igjennem.

Huden henges da op så den tørker og når den er tørr smøres den inn med trekjære og fett som er kokt sammen.

Huden må smøres flere ganger, så smørningen trekker sig godt inn.

På denne måte kan man tilberede alle slags skinn og huder. Av huder som er tilberedt på denne måte, blir det udmerket lær til skotøi.

Hestehuder og rensdyrhuder som er tilberedt på denne måte brukes helst som seletøi.

Fremgangsmåten er opskrevet av en av de få, som ennu kan kunsten.

Dette er altså beskrivelsen av den gamle norske barkningsmåte for huder oppe i Hallingdal, og et «barkekar» var å se næsten i hvert eneste fjøs olover i dalen.

Har man ikke nu all grunn til å gjenopta dette arbeide, som nærmest må tilhøre bonden selv, han som selv fremavler alle huder og skinn?

Hvor mange penger der på denne måte kunde spares på en gård er vanskelig å si men vi kjenner alle de store regninger på skotøi til store og små på gården.

Så får vi også håpe at ungdommen tar fatt og lærer sig både å garve de nødvendige huder og skinn selv samt å sy sitt eget skotøi og det nødvendige seletøi på gården. — Selvhjulpen er velhjulpen — heter det jo.

Der blir sagt, at denne kunst — å garve huder holder på å gå i glemsel her i landet.

De gamle mestere dør bort og ungdommen bryr sig lite med å lære kunsten av de gamle.

Det er en kjent sak, at prisen på huder og skinn er urimelig lav nu, men skal man kjøpe ferdig lær — da får man høre hvad prisen er.

Sophie Frølich Johansen.